

כשם שתמצית הגלות היא

"ולא שמעו אל משה", כך

גם תחילת בקיעת אור

הגאולה היא הרגע בו "ויאמן

העם"; הרגע בו מתגלה

הקשר בין "רועה האמונה"

לבין עם ישראל אשר מתוך

ה"נשבר וכתית" מתגלה

עצם נשמתם הטהורה והזכה

בדיקת שמיעה

מניפות הדגל והמחזירות עטרה ליושנה, כבר מצהירות כי להם פתרונים, הם כבר ידאגו לתיקון המצב... (והלצה עצובה היא, שכיום ניתן למצוא באה"ק "אידישע שבת-גוי").

"ולא שמעו אל משה" שבדורנו לפני שלושים שנה כשזעק מקירות לבו כי מגעים מדיניים עם הערבים רק מוצא אחד להם – הקמת מדינה פלסטינאית טרוריסטית שבירתה ירושלים, וסכנה מוחשית לכל יושבי ארץ הקודש. ולכן, שום ויתורים ודיבורים, רק יישוב מלא של השטחים – אך גם הפעם, לכל החכמים יש "אופק מדיני" משלהם, והאופק הזה מלא עננים שחורים משחור, ומוביל אליו סולם העשוי משורה ארוכה של מצבות.

וכשם שתמצית הגלות היא "ולא שמעו אל משה", כך גם תחילת בקיעת אור הגאולה היא הרגע בו "ויאמן העם"; הרגע בו מתגלה הקשר בין "רועה האמונה" לבין עם ישראל אשר מתוך ה"נשבר וכתית" מתגלה עצם נשמתם הטהורה והזכה.

אם להקביל למצבים הנידונים במאמר "ואתה תצוה", המצב כיום הוא שילוב משונה של "מערב עד בוקר", העלם וגילוי. "כתית" וזעקה מתוך הצרות והאסונות, ביחד עם גילוי עצמותי נפלא של הקשר בין המלך לעם, המתבטא בפריחה העצומה של עבודת השליחות וההתעוררות הרוחנית בעולם כולו, ביחד עם האותות והמופתים אשר אין הפה יכול לספר והאוזן לשמוע.

ודווקא מתוך מצב זה – "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא", מתוך הקפדה יתירה על "שמעו אל משה" ללא כחל ושרק,

– מתחיל ובמיוחד ובעיקר בכל הקשור להפצת בשורת הגאולה וההכנה אליה, בדרך ישרה אמיתית, בה קו-ישר מחבר בין לימוד ענייני הגאולה לבין שיחות תשנ"ב המפורשות על זהות משיח ופעולתו בעולם ועידוד הכרות היחי בתשנ"ג-ד –

"וישש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב", "יקחו אליך" ויוסיפו תוספות אור במשה, בהתגלות אלוהית אשר כימי הפורים לא תעבור מתוך היהודים וזכרה לא יסוף מזרעם ותהדהד ותזעק:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ל א יאומן כיצד ניתן ללמוד את המאמר "ואתה תצוה" כל כך הרבה פעמים, ובכל פעם מחדש למצוא בו נקודה נוספת, ודווקא כזו האקטואלית במיוחד לזמן הנתון. ואתה טופח על מצחך ואומר: רבוננו של עולם, איך לא שמנו לב לזה עד עכשיו.

בסעיף הרביעי של המאמר, מסביר הרבי את הניגוד הקטבי בין תכלית הגאולה והעילוי הרוחני בו היו בני ישראל בזמן יציאת מצרים ומתן-תורה, לבין שפל הגלות והדרדרו הרוחני בו התבוססו בעת גזירת המן. והרבי אומר משפט מדהים בעוצמתו:

דנוסף להעלם וההסתה שבכל גלות [דכל גלות הוא בדוגמת גלות מצרים, וכמו שבגלות מצרים כתיב ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, על דרך זה הוא בכל גלות...]

לא יאומן! מהי תכלית הירידה, מהו השפל החמור ביותר אליו ניתן להגיע, מהי ההגדרה הממצה והקולעת למצב הנורא הנקרא "גלות" – "ולא שמעו אל משה"!!!

זוהי סיבת כל החוליים והצרות. זהו הגורם לכל הבעיות והסיבוכים. כאן מתחילות הסטיות הרוחניות והערכיות, ומכאן גם שורשן ותחילתן של הגזירות הגשמיות, שסופן מי ישרון. כל התורה כולה על רגל אחת: "ולא שמעו אל משה".

ובעניין הזה, בדיוק כמו בגלות מצרים, "כל ישראל חברים". מהקל שבקלים כדתן ואבירים וחבורתם, ועד הגדולים והזקנים שנשמטו אחד אחד בדרך לבית פרעה. גם אז היו "גדולים", "ראשי ישיבות" ו"מרנים" – והם הם שסיפרו לכולם כי באמתחתם פתרונות טובים יותר, להם יש רעיונות משובחים יותר, הם יפתרו את המצב בדרכים הגיוניות יותר. וכל ה"מזרח אידן" הללו היו הראשונים במי-מריבה ובעדת-קרח, שלא לדבר על אלה מהם שמתו כבר בשלושת ימי האפילה.

"ולא שמעו אל משה" שבדורנו לפני 32 שנה, כאשר זעק מקירות לבו "יהודי הוא מי שנולד לאם יהודיה או שנתגייר **כהלכה**". זהו הניסוח האחד והיחיד ואין בלתו כדי למנוע התבוללות והצפת ארץ ישראל בנכרים. והנה, 32 שנה אחר כך, פוסק הבג"צ כי אכן, הוא צדק. פרשנות החוק בהעדר המילה "כהלכה" היא, כי כל המצהיר על עצמו כיהודי ניתן לרשמו ככזה – אך המפלגות הדתיות, החרדיות,